

● ספק אם את הידך שלך זה היה מצחיק.

תראי, זה פונציה של חברה. הילדים חריגים בין כך וכך. אבל הם סובלים פחות, כי הם יודעים בדיוק למה אני גורשה ולמה אני שונה. נכון, השוני הזה היה יותר מוקצן אם היו בכלל בלי אבא, אבל היינו מתמודדים עם זה. יחד עם זאת אני מודה שזה היה קשה. ואני מודה ומתודה, שמכל האמהות הלא-נשואות שפגשתי, אני לא מכירה סיפור באמת מאושר. אבל גם מכל האמ' הוותיקות שפגשתי אני לא מכירה סיפור באמת מאושר!

● ככל זאת, יש תנאי-סוד ל"הבאת ילדים לעולם."

זה נכון שבתנאים של אמא לבד זה קשה. אני, למשל, לא הייתי יכולה ללדת ילד כשאני לא יודעת מי אביו. הייתי רוצה לדעת — אפילו מבחינה גנטית — מאיפה האף שלו, מאיפה העיניים. אני מסכימה איתך לחלוטין — ילד צריך לדעת מי אבא שלו.

● את נשמעת מאוד חופשית ומשחררת. האם את משחררת עד כרייך שבברים מזדמנים ב"חייך ישנים בחדריה-שינה שלך ונשארים עד הבוקר?"

אם אני קמה עם מישהו בבוקר, אז אני רוצה שהחברה שלי יהיו ממנו, כי הוא מוכרח להיות על-אכיספאק.

אבל זה בהחלט לא קורה לי עם כל אחד ובכל יום. זה לא ככה שהחברה קמים בבוקר ומוצאים מישהו ואומרים: "בוקר טוב, מתחילו!" זה חייב להיות מישהו שהם מכירים קודם. אם מישהו ישן אצלי, זה לא כזה אחד שהילדים פוגשים אותו בפעם הראשונה בארוחת הבוקר.

כבר קרה שאם מישהו מהחברים שלי מצא חן בעיניהם הם הזמינו אותו להישאר לישון. לא אחת הייתי צריכה להתערב ולהגיד: חברה, אם אתם רוצים שהוא ישאר לישון סה, הוא ישן איתכם, אני לא מעוניינת!

● אתם גרים בשכונת מאוד שמרנית. הילדים התקנים לבית-ספר מאוד קונסרבטיבי. דעת הסביבה לא משפיעה עליהם?

לא. היו שנים, שהיו קצת בעיות. הם הולכים לבית-ספר שבו כל האמהות נראות כמו דודות, וזה מאוד מורש שיש אמא כזו, רוכבת על אופניים, שרצה, שנועלת געליה-העמלות ולובשת ג'ינס. אריאל היה מתבייש שאמא שלו לא כמו אמהות אחרות. שהולכות על עקבים, בעוד שאמא שלא בכלל לא שמה על הדברים האלה ושומעת פינק פלויד.

היום הוא לא מתבייש, הוא התגבר על זה לבד. הילדים מבינים שאני לא כמו שאר האמהות, שאני אולי אמא משוגעת. אבל הם מקבלים אותי כמו שאני. זה לא תמיד קל, אבל הילדים שלי נורא מוגנים ורגישים.

● תסבירי לי מדוע את נהנית לחיות לבד.

כי אני יכולה לבחור לא להיות לבד.

וזה לוכסוס לא גורמלי. אני נורא רומאני-טית ומאמינה באהבה. בשבילי האהבה היא צורך, חמצן. וזה שאני לבד, גורם לכך שיש לי פניות ריגשיות רבה, וכשאני נתפסת, כשקורה לי משהו טוב, זה משגע. אני חיה בלי חשבון. אני לא צריכה להודיע בין ארבע ושש אחרי-הצהריים, כדי שבעלי לא יתפוס אותי. אני יכולה לצעוק את זה ברחובות. את יודעת איזה תענוג זה כשאת לא תלוייה באיזה פטרון? זו הרגשה משגעת, ואני מרגישה כאילו המצאתי את זה.

אם אני בסדר עם עצמי ואני יודעת מה זה להיות לבד, אני אכבד את הלבד של בן-זוגי. אשה היודעת להיות לבד כשהיא ביחד, זו חגיגה אחת גדולה. וכשהיא לבד זו חגיגה עוד יותר גדולה. מאשר של שני אנשים הנמצאים אחד בתחת של השני.

תאמיני לי — לדעת להיות לבד וליהנות מזה, זה קרנבאל.

● החיים זה לא קרנבאל.

החיים זה כן קרנבאל. החיים זה קרנבאל לא גורמלי. אנחנו

מכל האמהות הלא-נשואות שפגשתי אני לא מכירה סיפור באמת מאושר. אבל אם בין האמהות הנשואות לא פגשתי סיפור כזה

פשוט דופקים את החגיגה. יש בנו איזה מזליות להרוס את כל מה שנפלא. אדיר, שמה. החיים בשבילי זה קרנבאל.

נחיה מציאותיים. בחיים יש גם קרנבאל. אבל מה עם האמ' וריות של היום-יום?

אין צבע אפור. איזה צבע יש?

כל צבעי הקשת. כל בוקר את קמה לחגיגה?

ועוד איך! נן, טוב. את לא דוגמה טובה של אשה לבד.

מה שאני אומרת זה יכול להיות נכון

את יודעת איזה כיף זה לבחור בגבר לא בגלל טבעת או משכנתא? אני שיקורה משימחה כשזה קורה לי.

כעת "זה קורה" דך, את מאר הבת. ומה קורה כש"זה לא קורה" דך?

אני אהבת להיות לבד. את שוללת מכל וכך חיים ביחד?

בני-אדם נולדו לבד כדי שיוכלו להיות ביחד. אין דבר שאני יותר אהבת מהביחד. אבל שום ביחד לא יכול להתקיים. אם מדובר בשני אנשים שלא יודעים להיות לבד.

עם יואב ואריאל

החלטתי שאני רוצה ילד, אז פשוט הלכתי ועשיתי לי ילד...

גם לגבי נשים אחרות. מה שאת עושה עם החיים שלך זה חגיגה. תחשבי על זה. את היא זו שיוזמת, מארגנת וחוגגת בחגיגה, איך שאת רוצה וכמה שאת רוצה. את אהבת נשים?

נורא. נורא חשוב לי מה שאני מכנה "הבנות". גברים באישהו מקום לא יכיר לים לשמש חברים כמו שנושים יכולות לשמש חברות. אני נורא אהבת גברים, אבל הידידות האמיתיות שהיו לי בחיים היו רק נשים. החברות הזאת נורא חשובה: הקירבה האינטימית, ההבנה עם נשים, הרוך, העדנה, הקירבה.

ומה עם שינאה, קינאה, רוע תכונות המיוחסות לנשים?

בולשים אחד גדול שהמציאו הגברים! את יודעת מה זה אחוות-לוחמים של גבר? הם הרי לא נוגעים אחד בשני. ראיתי ידידיות יפות בין גברים, וזה באמת נורא יפה. אבל גם כשגברים מאוד קרובים, אין להם את האינטימיות שיש לנשים קרובות. המכסימום שלהם זה טפחה על הכתף, שמעת פעם גבר שואל גבר: תגיד, יש לך בעיה? אתה מאוהב? אני יכול לעזור לך?

המכסימום הוא שהם מדברים על זיונים בקלילות מלאכותית. יש כאלה שירפפו את כף ידם בשביל חבר, בשביל המיתוס הגברי. אבל לעולם לא יגעו בחבר. אין אינטימיות בידידות ביניהם. אין מגע — ואני לא מתכוונת למגע מיני. כל העניין הפיסי נראה לי בלתי-נגע בידידות בין נשים. לטיפה, מגע של יד. אם גבר אחד יגע בשני מכוונה של חיבה או אהבה, השני יקבל את זה כמו מכת-שמל.

● התנסויות ביחסים לסביבים?

כן. בהחלט. לא שהחלטתי להתנסות ביחסים לסביבים. אבל במיסגרת התחנות הרבות בחיי זה קרה שהתאהבתי באשה כמו שאני מתאהבת בגברים, והלכתי על זה.

איך זה קרה? הסתכלתי עליה בעיניים. יש לה באמת עיניים יפות. הלכתי לאיבוד בעיניים שלה. פשוט הרגשתי שאני רוצה אותה. וכמו שזה בא, זה עבר. לא מפני שהיא אשה ואני אשה, אלא מפני שנגמרה הכימיה. כשהלכתי לאיבוד בתוך עיני ניה, זה לא הפחיד אותך?

לא. ידעת בדיוק איך תתמודדי עם זה?

נחתי לעצמי ללכת עם האהבה כמו שאני נותנת לעצמי ללכת על כל התאהבות. זה קרה דך גם עם אשה אחרת?

לא, אבל אני לא סגורה לאפשרות. אני היום מודעת לנשיות שלי הרבה יותר מאי-פעם. דווקא המודעות עושה אותי חשופה לגברים. אך אני לא סוגרת אופי ציות מהבחינה הזאת. הכל יכול לקרות. אני עדיין חושבת שהצירוף של גבר ואשה זה הדבר הכי יפה בעולם. ולכן אני לא בעניין אורגיות — ואמת לא מסעמים מוסריים: כל העניין של הרכים קאמריים כואת חגיגה עם בן-אדם שאת אהבת — אז מי צריך לחגוג ביותר משנים? הרי אמרתי לך שאפשר בכיף לחגוג גם באחת.